

Bývalý kapitán zlínských hokejistů **Miroslav Okál** byl v mládí utržený ze řetězu. Časem se zklidnil a dovedl mužstvo k historickému titulu

Pil, boural na motorce. A první zvedl pohár

Zlín – Už bez bruslí, na sobě měl mistrovské tričko, na hlavě valašský klobouk a na stole v kabině poskakoval v euforii s mistrovským pohárem v ruce. „Kurva, patnáct let poctivé práce! Tohle je odměna,“ křičel do světa útočník **MIROSLAV OKÁL**. Bylo mu 34 let.

Oficiální webové stránky klubu tenkrát vystihly moment radosti prvního kapitána, který Zlín dovedl až k historickému titulu. V klubu věrně sloužil osmnáct let, na krk pověsil ještě tři stříbra. „Některí kluci projeli celý svět. Já na to ve Zlíně čekal a jsem rád, že jsem pohár mohl aspoň jednou zvednout,“

vzpomíná dnes pro seriál Deníku 43letý Miroslav Okál. **Vzpomínáte často?**

Když se bavím o hokeji, tak se k tomu stočí řeč. Bylo to příjemné získat titul. Čas letí, je to přece necelých deset let. Nebavím se o tom každý týden, ale při příležitosti si rád zavzpomínám.

Co se vám vybaví jako první?

Že jsme to skutečně dokázali a získali historický titul. Byla radost a štěstí, že nám všechno vyšlo. Atmosféra na stadionu, humbuk kolem toho a následně oslavy nebraly konce. Zážitky byly obrovské. Bylo to nejvíc, co jsem mohl dokázat. Pro každého, komu se to podaří, je to bomba.

Dvakrát předtím jste ve finále 1995 a 1999 vždy proti Vsetínu prohrál. Věřil jste, že by se to mohlo podařit?

Jasně, že ano. Věřit musí vždycky. Dopadlo to až v roce 2004.

Jak jste prožívali poslední sekundy před poslední sirénou?

Posledních pár minut jsme jen čekali a odpočítávali čas. Říkali jsme si, že to musíme uhrát a vydržet. Čekali jsme, až pískne a budeme se radovat.

V čem byla síla týmu?

Sešli se správní hráči, kteří vytvořili tým a drželi spolu. Něčemu jsme věřili. Všechno nám vycházelo. Vždyť rozhodující moment byl gól Jarde Balaštika tři vteřiny před koncem ve čtvrtém čtvrtfinále proti Trinci. Byla to asi nejtěžší série, ale všechny série měly něco do sebe. Strašně moc jsme chtěli.

Jak jste poznal přísného kouče Bokroše?

Můžu na něj vzpomínat dobře. Měl úspěchy, takže nadávat na něj nemůžeme. Každý má na něj sice názor jiný, ale osobně jsem s ním byl za-dobře.

Je pravda, že vám prodloužil kariéru?

Asi ano. Už jsem měl nějaké roky a myslel jsem, že už skončím, protože se mi neda-

CO DNES DĚLÁ KAPITÁN MISTRŮ HOKEJOVÉ EXTRALIGY 2004 MIROSLAV OKÁL?

řilo. Nakopl mě, pozvedl mi výkonnost a podržel mě jako staršího hráče. Měl bych mu ještě poděkovat, protože pod ním jsem získal titul. **Když přicházel, kolovaly o něm různé legendy. Jaké měl tedy metody?**

O každém něco koluje. Každý trenér je jiný. Mně nevalil. Jako kapitán jsem s ním musel komunikovat. Občas jsme spolu jezdili na tiskovky do Prahy a bavili jsme se v pohodě. Bral jsem ho, jaký byl a neřešil jsem o něm takové a makové řeči.

Neříkejte mi, že v kabině nepadlo

Čtyři Okálový finále

1995 Zlín – Vsetín 1:3 na zápasy „Věděli jsme, že už tehdy je Vsetín silný. První zápas jsme vyhráli 6:3, přestože jsme vedli už 6:1. Měli jsme k titulu asi nejbliž. Rozhodla nešťastná kaluž, kterou využil Vlašák (Rostislav Vlach – pozn. aut.) Je to škoda. Mohlo to dopadnout jinak, ale byli lepší. Postupně nám přišly peníze, nakoupili hráče a nastartovali svou éru.“

1999 Vsetín – Zlín 3:0 na zápasy „Nakoupili hvězdy, skutečně super hráče. Tohle by ale v podstatě nemělo ani platit, když si nakoupíte plnou kabinu hvězd a pak s nimi hrajete.“

2004 Zlín – Slavia 4:1 na zápasy „Moc jim nepomohlo, že jsme hráli v nově otevřené Sazka Aréně, takže v neutrálním prostředí. Naopak, my jsme se těšili, že si zahrájeme v moderní obrovské hale. Měli jsme tam hodně našich fanoušků. Vyšlo to.“

2005 Zlín – Pardubice 0:4 na zápasy „Bez dvou elitních centrů to bylo těžké, jelikož se zranili Lešoun s Bonkem. Po dvou porážkách doma jsme se drželi, ale už to bylo nad naše síly.“

ani slovo, když jste se dozvěděli, že přichází právě Bokroš?

Ale to zase ano, něco padlo. Ale ptali jsme se Slováků, jaký je. Každý člověk je ale jiný, a je potřeba se s tím srovnat. Že byl přísný, bylo pro nás jen dobře. Byl na nás tvrdý, což nám pomohlo. **Zlín většinou vedli domácí trenéři, kteří prostředí znají. V čem byl jiný?**

Už před příchodem do Zlína měl úspěchy. Sbíral každý rok medaile. Je to dáno jeho metodami. Byl tvrdý na mladé i na staré hráče. Postavil je na stejnou čáru. Nedělal rozdíly. **Před finále se v kabině objevila**

motivační hesla. To byl také jeho nápad?

Asi ano. Chtěl, abychom to měli v hlavách a šli za svým cílem. Podařilo se mu to. Svůj účel to splnilo.

Co pamatujete z oslav?

Nepopsatelné! Nádhera! Pohár jsme vozili všude možné po horách a chatách. Doštal hodně zabrat. Každý si chtěl sáhnout, vyfotit se. Oslavy byly nekonečné a náročné.

I proto jste nestihl jízdu vláčkem po městě?

Na náměstí jsem sice byl, ale všude bylo spousta lidí. Podepisoval jsem se na karty i holá těla. Vlak mi v podstatě ujel. Slyšel jsem o tom a viděl jsem to v televizi. Několik nocí jsme nespali a něco mi ušlo. **Rozhodně ale ne noční jízda vaším džípem po lesních cestách. Vzpomínáte?**

Bylo to na Pinduli. Jsme rádi, že jsme to přežili ve zdraví. Ale už ani nevím, kdo tam všechno se mnou byl. Rozhodně ale bylo plné auto a pohár. Jeli jsme za jedním kamarádem na chatu. Jeli jsme bočními lesními cestami. Nechtěli jsme, aby z toho byl průšvih. Je jasné, že jsme autu dali zabrat. **Bývalý brankář Martin Altrichter pro nás seriál Deníku prohlásil, že by nebylo špatné příští rok zorganizovat setkání mistrů po deseti letech. Co na to jako kapitán říkáte?**

Mohlo by, ale otázka je, kdo to zorganizuje. To bude problém. Někdo se do toho musí pustit a dát to do kupy. Byl bych jen rád, kdyby se toho někdo ujal. **Co s vámi dělala letošní cesta Zlína do finále?**

Sledoval jsem, jak letos válčili. Myslel jsem si, že už to zvládnou, bohužel to nevyšlo o malý fous. Je to škoda, mohl být po delší době úspěch. Finálová série byla vynikající, kterou prožíval snad celý Zlín. Je tam ale spousta mladých kluků, kteří to mohou ještě dokázat. **Mezi nimi je i váš synovec Zdeněk. Vyslechne si vaše rady?**

Ani ne. Normálně se bavíme a sem tam něco prohodíme, ale od toho je trenér, aby mu radil. **Přesto veřejně přiznal, že si je bere k srdci.**

Ano, sem tam se pobavíme,

Hokej jsem už hodil za hlavu. Nechodím hrát ani hobby ligu se starými pány. Sportuji jen rekreačně. Otevřel jsem si s bráchou vinotéku, ale přenechal mi to, protože to pro dva lidi není. Má svou kousek ode mě. Máme stálou klientelu. Zatím to jde. Samozřejmě to není veškerá moje činnost. Mám ještě něco rozjednaného, ale to bych neprozrazoval. Až přijde čas, každý se to dozví.“

ale není to nic velkého. Je to typ bojovníka, který se ničeho nebojí. Povedla se mu první sezona a mohl z toho být titul. Byla by to trešnička na dortu. Kariéru si ale našlápl dobře. **Vidíte v něm sebe?**

Jistě, žádný velký technik to není. Urve to bojovností a dravostí. Tím se prosadil. Někák podobnost tam asi bude. **Kde máte medaile?**

Pořád se někam stěhuji, takže někde na půdě v krabících. Asi je ani vyvěšovat ani nebudu. Někde jsou určité uložené. **Chybí vám hokej?**

Ani ne. Kdyby chyběl, tak bych si šel sklouznout. Ale už mám problémy s klouby, ramenem, nebo kolenem. Už se věnuji jen bezkontaktním sportům. Hokej jsem hrál téměř čtyřicet let a chci dělat i jiné sporty. Jezdím na kole, na kolečkových bruslích, v zimě na běžkách. Možností je dnes spousta. **V dnešní době se klubová věrnost moc nenosí. Vy jste ale ve Zlíně strávil s výjimkou vojny dvacet let. Nabídky jste přitom měl. Uvažoval jste vůbec někdy, že byste na nějakou z nich kývnul?**

Nikdy to neprošlo. Když jsem kdysi s národňákem absolvoval turnaje, tak se z Finska a Švédska nabídky objevily. O extralize jsem ani neuvažoval. Když už odejít, tak do zahraničí. Mimo Zlín se mi nechtělo. Neměl jsem důvod. Byl jsem spokojený a pod smlouvou. Jestli je to dobře, nebo špatně nevím. **Lidé si vás ale právě za klubovou věrnost váží. Cítíte to?**

Asi ano. Lidé mě poznávají ještě teď. Moc jsem se asi nezměnil a nezestárnul. Rádi si zavzpomínají, jaké to bylo. Asi je to tím, že jsem tady byl celou kariéru. Dnes už se klubová věrnost moc nenosí.

Hráči se chtějí zabezpečit a vydělat peníze. O nich to celé bude.

Také na to ale v současnosti hráči doplácují, jelikož se výplaty zpozdíjí, nebo své peníze nevidí vůbec. Byly podobné problémy v devadesátých letech a v na začátku nového tisíciletí ve Zlíně?

Málokdy. Vždycky peníze sponzoři sehnali. Větší problém tady nikdy nebyl. Občas se zpozdily, ale to je všude. **Je pravda, že vás vojna v Topolčanech zklidnila?**

Býval jsem rapl. Tam jsem se srovnal. Osamostatnil jsem se. Byla to dobrá zkušenost. Pomohla mi. Potkal jsem tam hodně kamarádů. Moc rád na ty časy vzpomínám.

S bratrem Zdeňkem jste toho společně ale moc nenahráli. Mrzí to?

Moc ne ale rád na to vzpomínám. Mohli jsme hrát spolu déle, na druhou stranu tohle se ne každému podaří. Škoda, že brácha nehrál trochu déle. Jako centra jsme měli Jardu Huba, který pocházel také ze Zálešné. Všichni tři jsme byli odtud. Znali jsme se odmalicka a dlouho jsme společně hráli. Je příjemné bratrovi nahrát na gól.

Zažil jste dvě finálové série se Vsetínem a spoustu dalších vyjatých bitev s valašským rivalem. Nebyl to tuctový zápas, co?

Bylo to pro nás i lidi zvláštní

Miroslav Okál

Narozen: 10. dubna 1970 ve Zlíně. **Přezdívka:** Očko. **Post:** útočník **Kariéra:** TJ Gottwaldov (1980–1989), Topolčany (1. SNHL – vojna, 1989–1991), Zlín (1991–2008) **Týmové úspěchy:** mistr (2004), 3× vicemistr (1995, 1999, 2005), 1× bronz (2002) **Reprezentace:** 10 zápasů, 1 gól.

„Gól je můj moment slávy. Mikeska mi nahrával a zblízka jsem to tam foukl. Myslím, že 2:0 jsme vyhráli proti Finsku. Nikdy jsem se v národáku moc neprosadil. Ale jsem rád, že jsem si to zkusil. Na první zápas si už ale nevzpomenu.“ **Osobní úspěchy:** Vítěz klubového kanadského bodování 1991/92 se 28 body, 2× nejlepší střelec týmu 1999/00 (26 gólů) a 2000/01 (18 gólů) **Celkem 823 zápasů** v nejvyšší soutěži, 217 gólů, 240 asistencí, 457 bodů a 992 trestných minut.

První v pořadí nejvěrnější hráči v historii nejvyšší soutěže ČR (společně s Ivanem Vlčkem – 1. – 2. Okál a Vlček 823, 3. Suchánek 806 **Od roku 1991** 17 sezon, 813 zápasů v řadě za jediný tým – Zlín **Premiéra:** 28. dubna 1988. Ve svém prvním zápase poprvé skóroval, když zvyšoval na 4:1 v posledním zápase skupiny o záchranu Brno – Gottwaldov (4:7) „Bylo to proti Brnu a taky jsem dával gól. Matně si to vybavuji. Zakoňčoval jsem myslím bekhem.“

něním. Jaké bylo neváznější?

Párkrát jsem měl operované koleno, ale to je u sportovců běžná věc. Zlomena čelist byla asi nejváznější. Nehrál jsem asi dva měsíce. Měl jsem zadrátovanou celou pusu. Někák tržné rány a šití k tomu patří. Vždycky jsem se dal dohromady, abych mohl hrát. **Přítom jste ale nikdy nebyl na dodržování přísné životosprávy. Jak se vám podařilo udržet dvacet let na vrcholové úrovni?**

Dřív to bývalo volnější a klidné se pilo. Možná to mám v sobě, že jsem to zvládal. Rok od roku to ale bylo těžší. Po třicítce to bylo už jen horší. Musel jsem ubrat a přizpůsobit se. Měl jsem konkurenci v mladých, kteří byli rychlejší. Začalo to být profesionálnější, musel jsem na sobě víc pracovat. Cítil jsem, že se mladí tlačí nahoru.

Pili jste i před zápasem, nebo jste si to nedovolili?

Ale jo, stalo se. Zašli jsme si klidně na pívko a nevalilo nám to. Zvládali jsme to. Byli jsme mladí a cosi vydrželi. Dnes si to už nedovedu představit.

Trenéři na to nějak reagovali?

Ti o tom samozřejmě nevěděli. Když se to ale provalilo, nějaký průšvih z toho byl. Snažili jsme se to utajit. Ale zase moc často jsme si to nedovolili. Většinou po zápase jako regenerace. Před tréninkem se ale stávalo, že jsme přišli do kabiny a motali jsme se. Furt se to ale do určité doby dalo zvládat. Pak už to začalo vadit, byly z toho větší postihy a už to nešlo.

Známý jste byl také svou zálibou k motocyklům. Ještě na nějaké motorce jezdíte?

Měl jsem různé druhy motorek. Ale také jsem se zklidnil. Je to nebezpečná záliba, zvlášť když máte rodinu a malé děti. Skútr mi nyní vyhovuje asi nejvíc. Chtěl bych se k tomu ale jednou vrátit a koupit si něco většího a podívat se po Evropě. Asi si to nechám na důchod. Až budu starší a děcka větší a samostatnější.

Na motorce jste však měl i nehodu, prý jste boural a hlavou letěl mezi dva betonové sloupky a trefil se mezi ně. Je to pravda?

Jo, to bylo zamlada. Někdy v šestnácti nebo sedmnácti letech. Naštěstí jsem to přežil ve zdraví. Ve Zlíně nad Lidllem teče potůček a z nějakého důvodu jsem vyjel z cesty, přeskočil potok a minul sloupek. Měl jsem velké štěstí.